nende silmis ei olnud wet ega südames armu. Seisid tük aega wait, siis küsis Kaie: „Kuule mees! kingi see laps minule, ma tahan teda armastada, harida, karistada ja kaswatada ema asemel! Kas tahad seda?" „Oh kül, kui aga wõtad, annan hea meelega!" kostis isa; „ega ta sindgi kauaks ei jää waewama, kül Jumal koristab teda pea ära!" „Noh! siis annad lapse hea meelega teiste kätte?" küsis jälle naine imesteles. „Mis siis pean tegema?" wastas tema; „ema ei ole, minagi olen haige. On kül minu laps, aga ei ole mul paika ega aset, juba Hermiga tüli kül. Jah, süda kül tahaks nutta lapse äraandmise pärast; aga mis see aitab! Oleks parem kui Jumal teda emaga ärakoristanud! — Aga nüid jätan sinu kätte; Jaak on ta nimi ja siin on ta ristimise raamat; kui sureb, siis mata ilusaste maha, on ikka ristiinimese laps! Oh helde Jumal, kes saab mind enam aitama, mina kõigest maha jäetud!" — Jah tõeste, see mees oli waene ja wilets wara ja terwise poolest, ta lootus oli Jumala peale kadunud, ei ta teadnud õiget abi paluda selle käest, kes aitab ahastuse päiwil!

Kaie istus wäetima Jaaguga tee ääre maha, ta wõttis tal mõned räbalad ümbert wähemaks. Laps oleks nagu naisterahwa kät tunnud, ei nutnud enam, löi silmad lahti ja ta silmist oli seda tänu lugeda: „Ole terwe oma armastuse eest!" „Noh!" ütles siis mees, „nüid jätkem Jumalaga; laps jääb sinule ja ole terwe! Jumal tasugu sulle rohkeste!" Töi siis weel Hermi ligemale, et pidi wennale wiimast korda suud andma. Herma lükkas mütsi silme eest ära, tuli ligemale, aga ütles: „põh, ta nina on tattine!" hakkas aga käega wäikese wennast kinni: „Jumalaga Jaak, ära enam kisenda!" ja läks isaga ära; pühkis oma pitka kuuega tolmu jälle tee pealt ära, hobune lontis tasailjukeste edasi, kuni põesaste wahele naise silmist ära kadus.

Kaie läks nüid ka oma teed, laps süles. Tund aega läks mööda, siis hakkasid küla katukse harjad paistma; aga mis tuli Kaiel järsku meele: „Madis lubas ju teise pere